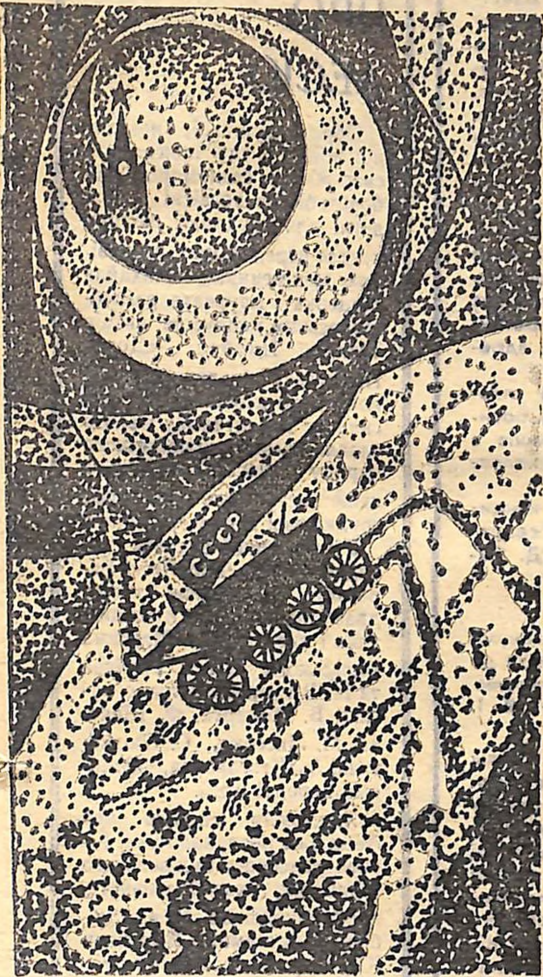

Малюнок В. ОСТАПЕНКА.

САМОХІДНИЙ АПАРАТ „ЛУНОХОД-1“ ПРОДОВЖУЄ РОБОТУ НА ПОВЕРХНІ МІСЯЦЯ

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС

Автоматичний апарат «Луноход-1» після першого етапу пересування по поверхні Місяця продовжує програму науковотехнічних досліджень поблизу місця посадки станції «Луна-17».

У черговому сеансі радіо- і телевізійного зв'язку 17 листопада 1970 року контролювалась робота бортових систем місяцехода. За даними телеметричної інформації, всі системи апарата функціонують нормально, температура і тиск у герметичному контейнері становлять:

температура — плюс 18 градусів за Цельсієм,
тиск — 780 міліметрів ртутного стовпа.

За допомогою телефотометрів проводились передачі на Землю телевізійних зображень поверхні Місяця. Якість телевізійних зображень добра.

На панорамі місячної поверхні ясно видно сліди, залишені місяцеходом на поверхні Місяця, а також добре проглядаються окремі елементи конструкції місяцехода.

За програмою наукових досліджень проводились вимірювання фону

позагалактичного рентгенівського випромінювання з використанням рентгенівського телескопа.

Програма роботи радянського автоматичного апарата «Луноход-1» успішно виконується.

18 листопада о 23 годині за московським часом почався черговий сеанс радіо- і телевізійного зв'язку з радянським автоматичним апаратом «Луноход-1». У процесі роботи розв'язувались такі основні завдання: опрацювання методів керування самохідним автоматичним апаратом, панорамний огляд місцевості та її характерних ділянок, проведення запланованих наукових експериментів. Сеанс тривав 4 години 40 хвилин.

Після перевірки бортових систем і установок сонячної батареї в необхідне положення самохідний апарат відійшов від місця стоянки на кілька метрів і розвернувся так, що в поле зору телефотометра попав посадочний ступінь станції «Луна-17».

Потім було виконано розворот місяцехода з метою виходу його на маршрут дальшого руху в напрямі на Південний Схід.

Траса проходила по відносно рівній місцевості, яка мала западини і підвищення з кутами нахилу до 10 градусів. На шляху самохідного апарата зустрічались каміння і кратери відносно невеликого розміру, була подолана невисока місячна гряда.

Системи телевізійного спостереження і радіотелеметрії дали змогу операторам, які здійснюють керування місяцеходом з центру далекого космічного зв'язку, впевнено вести самохідний апарат за маршрутом, контролювати проходження перешкод і стежити за станом бортових систем.

На різних ділянках траси проводились вимірювання механічних властивостей місячного ґрунту і параметрів прохідності шасі.

У процесі роботи самохідний апарат пройшов відстань 96 метрів.

За даними телеметричної інформації, усі системи місяцехода працювали добре, температура в приладовому відсіку була плюс 16 градусів за Цельсієм, тиск — 750 міліметрів ртутного стовпа.

Програма наукових досліджень і випробувань самохідного апарата в місячних умовах успішно виконується.

ЦЕ КОЛОСАЛЬНА РОБОТА!

Важко знайти слова, щоб передати ту радість, яка охопила душу, коли почув, що самохідний розвідник розпочав свою роботу на Місяці.

Гідний дарунок партійному з'їздові підготували радянські вчені, конструктори, робітники. Вони виконали прямо-таки титанічну роботу. Адже, щоб створити самохідне шасі для Місяця, треба було врахувати всі ті вимоги, що ставить вакуум. Адже відомо, що будь-який вузол тертя, виконаний із звичайних матеріалів, не може працювати у вакуумі і кількох хвилин. А скільки інших, не менш складних проблем стояло перед конструкторами «Лунохода-1».

Жі і вчені, конструктори космічних кораблів, ми, хлібороби, теж готуємо свої трудові дарунки ХХІV з'їздові КПРС. Ми виростили непоганий урожай зернових і технічних культур (пшениці, наприклад, по 29 центнерів на круг), зібрали їх вчасно, підготували вже повністю ґрунт під ярний клин. Зараз механізатори займаються ремонтом техніки.

В. МЕЛЬНИЧЕНКО,

Герой Соціалістичної Праці, бригадир тракторної бригади колгоспу «Україна» Кіровоградського району.

РАДІСМО ВІД ЩИРОГО СЕРЦЯ

Сьогодні тільки й розмов у нашій бригаді про успішний політ «Луни-17» та про «Луноход-1». Ми від щирого серця радіємо новому видатному успіхові радянського народу в освоєнні космічного простору. На подвиг у космосі відповідаємо ударною працею на землі.

Наша бригада успішно справляється з виробничим завданням. В цьому році заощадили допоміжних матеріалів та ріжучого інструменту на суму 1800 карбованців, впроваджено у виробництво три раціоналізаторських пропозицій, знижено трудомісткість робіт на 3200 нормогодин.

Л. ДЯЧЕНКО,

делегат ХХІ з'їзду ЛКСМ України, бригадир комсомольсько-молодіжної бригади другого механо-складального цеху Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів.

ЛУНА ЛУНОХОДА

Здіймають вгору руки дужі
Червоний стяг на всіх путях...
Луна проходить через душі,
Як струм проходить по дротах.
Томі століть ці дні помістять
На сторінках святкових дат.
Кружляє в небі синій Місяць
Мов закілцьований вже птах.
Цікаві зорі, мов курсанти,
Вступають місяцю дорогу.
На Красній площі б'ють куранти
Про нашу світлу перемогу.
Знаменна осінь, у вроді
Спились край світлого вікна...
Луна від кроків луноходу —
Це часу нашого луна.

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

Рік видання ХІ
№ 140 [1308].

СУБОТА, 21 ЛИСТОПАДА 1970 Р.

Ціна 2 коп.

УКАЗ ПРЕЗИДІЇ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР ПРО СКЛИКАННЯ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

Президія Верховної Ради Української РСР постановляє:
Скликати восьму сесію Верховної Ради Української

Радянської Соціалістичної Республіки сьомого скликання 22 грудня 1970 року в місті Києві.

Голова Президії Верховної Ради Української РСР **О. ЛЯШКО.**
Секретар Президії Верховної Ради Української РСР **А. ЗЛЕНКО.**

м. Київ, 20 листопада 1970 року.

МИ З ВАШИМ ПІДНЯТИМ ПРАПОРОМ...

● йдуть служити сини

Зустріч ця буде справді незабутньою. До Кіровограда знову приїхали війни з застави імені Героя Радянського Союзу **В. Терлецького**. Це не вперше. Бо ось вже кілька років підрад там, на кордоні, де йшов на подвиг наш мужній земляк, несуть свою незалежну службу хлопці з Кіровоградщини.

Зібрався в обком комсомолу. Лейтенант **В. Бойцов** бівав вихованцем Добровольницької комсомольської організації **Миколи Залізняка**, **Анатолія Тищенка** та **Петра Леваду**, які через кілька днів одягнуть військові гімнастерки теж там, на заставі. А потім — розповідь про прикордонників, які незабаром підуть в запас. І в першу чергу вітні слова про **Анатолія Терлецького**, племінника прославленого героя минулої війни. Комсомолец **А. Терлецький** — відмінник бойової і політичної підготовки, він за два роки нагороджений почесними знаками «Відмінник прикордонної служби II ступеня», «Відмінник Радянської

Армії», йому вручена ювілейна медаль «За військову доблесть».

Теплі слова і про ще одного нашого земляка — «фрейтора І. Горфа».

Майбутнім прикордонникам вручаються подарунки, грамоти обкому комсомолу, грамоти-накази од первинних організацій.

А через день нова група юнаків від'їжджала з Кіровограда. Знову мітинг з цієї нагоди. Напутні слова працівників військкомату, воїнів-ветеранів. Виступав робітник заводу «Червона зірка» **М. Т. Колеснік**.

— Ми все зробили, щоб пошлякчас, квітнуло ваше щастя, — сказав він од імені батьків призвонників. — І ви виростили міцними. Тепер ваша черга стати на сторожі того щастя. А для щастя потрібен на землі мир.

М. ВІНЦЕВИЙ.

Багато хочеться сказати в останню хвилину перед довгою розлукою. Та найкрасномовніший за все ніжний гарячий поцілунок...

Пролунав сигнал. І відзвеніли репки. «Щасливої служби вам, хлопці!» — летить навіздогін поїздові.

Фото **В. КОВПАКА.**

Оспівувати героїку праці

Людина праці — в українській радянській літературі — такою була тема шостого пленуму правління Спілки письменників України, який проходив 17—18 листопада у Харкові.

Вступним словом пленум відкрив голова правління Спілки письменників України, лауреат Ленінської премії О. Т. Гончар.

З розповіддю про трудові успіхи харків'ян, краєвих людей орденоносної області, з побажанням нових досягнень у творчості до присутніх звернувся кандидат у члени Політбюро ЦК КП України, перший секретар Харківського обкому партії Г. І. Ващенко.

На пленумі з доповідями виступили заступник голови правління Спілки письменників України В. П. Козаченко та письменник І. Л. Муратов.

Література, народжена в процесі підготовки і переможного здійснення Жовтневої революції, відзначалася у доповідях та виступах промовців, не може стояти осторонь могутніх історичних зрушень, що відбуваються в сфері трудової діяльності людини. Заслугою письменників України є те, що вони, керуючись ленінськими настановами про партійність і народність у літературі, провідною темою своїх творів завжди обирали тему праці, а центральними образами — образи трудівників. З багатьох прозових і поетичних творів постає узагальнений образ робітничого класу і колгоспного селянства, які в тісній співдружності перетворюють у ре-

альну дійсність ленінські накреслення партії.

Українська радянська література, що сформувалася в умовах братерського взаємодопоміжності, інтернаціональної єдності з літературами інших народів, з кожним роком зростає і міцніє, збагачуючи духовну скарбницю соціалістичних культур. Майстри слова віддають талант і вогонь свого серця тому, щоб на повен зріст зобразити сучасну людину, показати широкі сфери її інтересів, створити яскравий літопис сьогодення. І не випадково як найзначніші досягнення в нашу літературу увійшли твори, що дають багатогранну картину буття, органічно пов'язану з історією народу, його завтрашнім днем. Це кращі книги П. Тичини, М. Рильського, Ю. Яновського, П. Панча, О. Довженка, О. Корнійчука, А. Головка, М. Бажана, В. Сосюри, Ю. Смолича, А. Малишка, О. Гончара, М. Стельмаха та інших художників слова, чия творчість позначена високою майстерністю, невтомним пошуком злободення тем, активним авторством в житті.

Нині наша література, підкреслювалося на пленумі, повинна йти шляхом дальшого дослідження і більш повного розкриття духовної сутності героя. Читач чекає творів, у яких би у всій повноті постає герой нашого часу, що втілював би у собі типові риси шахтарів і металургів, машинобудівників і моряків, колгоспників і науковців, відображав

би характерні ознаки доби.

Питання зводиться не тільки до того, щоб активніше розробляти у художній літературі тему праці. Кількісно написано немало. Проблема, насамперед, полягає у створенні високомистецьких цінностей, які б стали помітними віхами в художньому освоєнні дійсності. Якщо зіставити творчі здобутки у художньому осмисленні робітничого і колгоспного життя з масштабністю наших будівничих діянь, то вони виявляються далеко недостатніми. Не так багато у нас творів, які б гідно відображали нинішній етап комуністичного будівництва, авангардну роль радянського народу на світовій арені, творів, в яких би на весь зріст розкрився наш сучасник. Це однаковою мірою стосується і прози, і драматургії, і поезії.

На пленумі піддавалися критиці твори, в яких літератори показують образи людей у відірві від широкого суспільного оточення, від трудового середовища. В деяких книгах, особливо молодих авторів, владає в око поверховість, недостатність глибокого знання життя. В умовах загострення боротьби комуністичної і буржуазної ідеології українські письменники покликані рішуче боротися за принциповість позицій художника, чистоту його ідейного озброєння, ще більш напружено працювати над створенням книжок про людину праці, яка сьогодні волюді великими науковими і культурними надбаннями і

перш за все глибоко засвоїла ідеї марксизму-ленінізму — передової ідеології світу.

Творчість українських майстрів слова має відіграти значну роль у формуванні художньо повноцінного репертуару театрів, у створенні кінофільмів, пісень про нашого сучасника. Доскональному аналізу було піддано і такі жанри документальної прози, як нарис, повість, записи біографій видатних людей, які здобули високу оцінку читачів. Багато йшлося про стан літературної критики, яка, на жаль, ще не відповідає вимогам часу. Чимало претензій було висловлено на адресу періодичних видань.

Велику увагу учасники пленуму приділили питанням посилення зв'язків письменників з життям, з виробничими колективами.

На пленумі виступив кандидат у члени Політбюро, секретар ЦК КП України Ф. Д. Овчаренко.

***

Перед відкриттям пленуму його учасники поклали квіти до пам'ятника вождю і вчителю трудящих усього світу В. І. Леніну.

Квіти було покладено також до пам'ятника Т. Г. Шевченку.

Відбулися зустрічі з трудівниками харківських підприємств — велетнів української індустрії: тракторного заводу імені Орджонікідзе, «Електроважмаш» імені Леніна, «Серп і Молот», турбінного імені Кірова, електроапаратного, авіаційного імені Ленінського комсомолу.

Письменники побували також університеті, педінституті, у робітничих клубах та палацах культури міста.

(РАТАУ).

СЛОВО ПРО ЛЕСЮ

Образ мужньої, незламної жінки, що присвятила своє життя безкомпромісній боротьбі за досвітні світлі вогні для трудящої людини постає перед нами у розповідях письменника Михайла Мищенка і лауреата республіканських конкурсів читців Тетяни Цимбал. «Дочка Прометея» — так назвали вони свою композицію, присвячену 100-літньому ювілею славної дочки українського народу Лесі Українки, з якою виступають нині перед трудящими Кіровоградщини.

У композиції звучить передне слово про Лесю Українку, її ліричні твори, драматичні поеми, публіцистика і листи, твори Максима Рильського, Олеса Гончара та ін. В супроводі чуюмо музику В. Моцарта, Ф. Шопена, М. Лисенка, С. Людкевича, А. Штогаренка, українські народні пісні.

Хвилюючи оповідь про Лесю вже послухали учні Кіровоградського будівельного технікуму, кооперативного, профтехучилища № 4, хлібороби Аджамки і Веселівки Кіровоградського району.

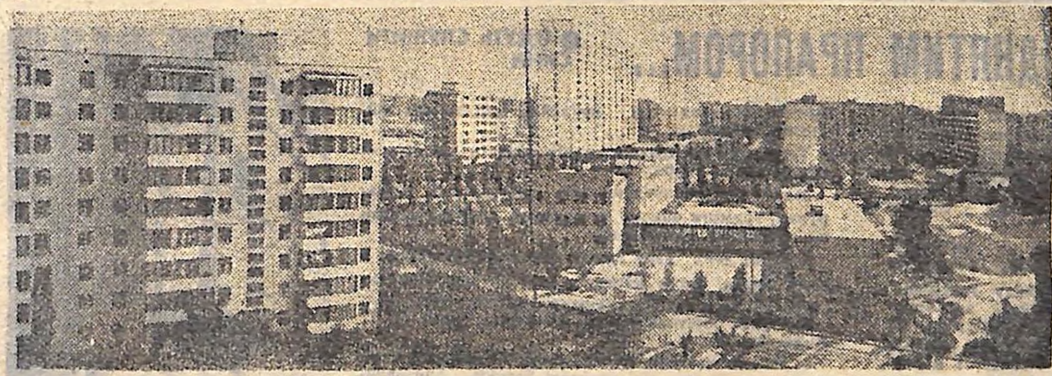
Наступного тижня бригада республіканського бюро пропаганди художньої літератури Спілки письменників України виступить в районних областях.

У мартенівському цеху заводу «Запоріжсталь» на комсомольсько-молодіжній печі № 1 добре працює бригада заслуженого металурга України комуніста Єгора Павловича Проскурніна. Колектив печі вже дав більш як 5000 тонн сталі понад план.

На фото горіть один з кращих сталеварів мартенівського цеху Є. П. Проскурін.

Фото О. КРАСОВСЬКОГО.

З кожним роком впорядковується і кращає столиця України. За роки нинішньої п'ятирічки тут збудовано нові палаци культури, кінотеатри, школи, бібліотеки, наукові заклади.

На фото внизу: Русанівський житловий масив.

Фото А. ПІДДУБНОГО. (Фотохроніка РАТАУ).

КОНФЕРЕНЦІЯ СТАРШОКЛАСНИКІВ

на тему «150 років з дня народження основоположника наукового комунізму Ф. Енгельса» відбулася в Кіровоградській школі № 3. Відкрив її коротким вступним словом голова лекторської групи дев'ятикласник О. Марченко. Дев'ятикласник О. Марчук розповів про життєвий шлях і революційну діяльність Ф. Енгельса. Потім дев'ятикласниця Н. Селюніна, А. Александрова, Н. Теляк прочитали доповіді «Великий пролетарський мислитель», «Ф. Енгельс і Росія», «Ф. Енгельс і революційний рух на Україні». Десятикласник В. Зозуля прочитав доповідь на тему: «Військово-теоретична спадщина Ф. Енгельса».

Під керівництвом вчителя історії

Г. Ковальчука була проведена вікторина, присвячена життєвій і революційній діяльності великого мислителя і вченого.

На закінчення конференції учні переглянули фільм «К. Маркс і Ф. Енгельс — основоположники наукового комунізму».

А. КРИВЕНКО, заступник директора по виховній роботі.

БАЖАНІ ГОСТІ

Вечір, який відбувся днями в Кіровоградському палаці піонерів, запам'ятається старшокласникам обласного центру недовго. У них в гостях побували люди цікавих професій — перукарі, кулінари, модельєри.

Щирими оплесками нагородили присутні виступи майстрів перукарної справи Раїси Савченко та Зіновія Уманського, які розповіли про су-

НА ШКІЛЬНІЙ ОРБІТІ

часні зачіски, про те, яка з них пасує до того чи іншого обличчя, продемонстрували це наочно.

До речі, щойно на вітрині жіночого салону по вулиці Леніна з'явилися фотознімки дівчат з новими привабливими зачісками. Зачіски — справа вмілих рук Раїси Савченко, яка зараз готується показати їх на республіканському конкурсі молодих перукарів.

Конструктор-модельєр Марія Крищенко розповіла про моди осінньозимового періоду. Потім відбувся показ моделей сучасного одягу юнок та юнаків.

В гостях у старшокласників побували також учні кулінарного училища. Вони розповіли про культуру поведінки молодої людини за столом, на урочистий вечір.

Б. ТКАЧУК.

ЗЕМНИЙ ЕКІПАЖ «ЛУНОХОДА-1»

У «Лунохода-1», який борознить простори Місяця, на борту немає екіпажу. Проте такий екіпаж у складі командира, водія, борт-інженера, штурмана і радиста існує. Кожний з цих спеціалістів несе службу відповідно до своєї конкретної спеціалізації, перебуваючи на Землі.

Під час тренувань, які передували польоту «Луны-17» наприклад, майбутній шофер місяцехода навчився складній справі водіння «автомобіля» на Місяці. Він поступово звикав до відтворення на екрані телевізора незвичайних умов, до їзди у вакуумі, до подолання несподіваних і незвичайних перешкод, до нової системи сигналізації, до прийняття рішень в обстановці, що швидко змінюється.

Отже, перебуваючи на Землі, цьому найбільш надзвичайному екіпажу з усіх, яких будь-коли знала історія людства, доводиться вести автомобіль, бачачи перед собою на екрані телевізора місячний ландшафт і крок за кроком долаючи на своєму шляху мінливості своєрідного місячного світу. Так, людина звикла, що її зір

має кут огляду, який дорівнює майже 180 градусам. А на екрані телевізора зображення, яке передається місяцеходом, займає значно менший кут огляду.

Важко сказати, у кого з п'яти членів екіпажу, які керують у ці дні рухом місяцехода, обов'язки більш відповідальні. У штурмана — Костянтина Костянтиновича, який знає, що, прийнявши неправильне рішення, він може сплутати карти, і наприклад, загнати місяцехід у кратер! Або в шофера Василя Івановича, який за командою «рух вперед» рушає місяцехід з місця і зображення ландшафту при цьому залишається в перші секунди нерухомим і лише згодом починає змінюватися, засвідчуючи, що все іде нормально!

Всі члени земного екіпажу місячного «автомобіля» — великі спеціалісти своєї справи. Навчаючись попередньо важкої і цілком нової для них справи, вони водночас були випробувачами «дійниць» місяцехода перед тим, як він був поміщений на космічну платформу і відправлений у далеку дорогу. (Кор. ТАРС).

Новий тріумф радянської науки

Повідомленням про блискуче народження першого космічного асцехода — початок роботи «Лунохода-1» розпочалися денні випуски передачі Варшавського радіо. Оглядачі підкреслюють, що вперше на Місяці почав діяти автоматичний апарат, здатний за заданою йому програмою і за командами з Землі пересуватись по поверхні Місяця.

Підкреслюючи значення нового досягнення СРСР в галузі освоєння космічного простору, американські агентства АП і

ЮПІ відзначають, що «вперше в історії космонавтики автоматична установка вийшла з місячного посадочного модуля».

Наукова служба агентства Франс Пресс передала для французьких газет характеристику французького відбивача для лазерної локації, доставленого «Луной-17» на місячну поверхню, а також опис «Лунохода-1».

Директор Бохумської обсерваторії (ФРН) Г. Камінський повідомив, що обсерваторія зафіксувала місячну посадку на

місячну поверхню радянської автоматичної станції «Луна-17». Встановлена на станції телевізійна апаратура почала передавати на Землю знімки поверхні Місяця. Якість телезображення, пише Камінський, свідчить про те, що «місячна посадка з наступним проведенням наукових експериментів на Місяці завершилась успішно».

Повідомлення про вихід «Лунохода-1» на поверхню супутника Землі з захопленням зустрінуто в Японії.

— I. —

ЗДАВАЛОСЬ, сутінки впали на село раптово. Але то тільки здавалось. Спочатку вони заповзли у вибалки і чагарники, потім перекочувались на пагорби і, нарешті, повисали на верховіттях дерев, а вже звідти, а може з самого неба, падали на людей товстою чорною ковдрою. Скам'яніло село. І раптом...

— Е-ге-ге-й, — десь там: мо', за обрієм, а мо', біля самого вуха вибухнула луна.

«Що ж його робити? Тікати? А куди? Вже й ноги не несуть, а вона ж поруч. Сховаюсь. Не знайде. Те що за дивна луна: лягла на плечі теплими важкими долонями, заглядає в очі».

Ой Марічко, чичері,
Чичері, чичері,
Розчеши мі кучері...

... Господи, це ж Сашко! Саш-ко-о-о! — це одна луна вибухнула у темінні і покотилася верболозами, чагарниками — через пагорби — ген вискочила за село і — до переліску:

— Са-а-ш-ко-о!

— Ма-рі-е-е, — озвався стел.

Відлуння наблизилось одне до одного, краючи безпросвітну ніч, наче два прожектори. Що мить і... Зареви мотори, наче ота сарана, заткали небо летючі чорні хрести, земля здригнулась від страшного вибуху.

Марія рвучко підхопилася з ліжка. Несамовита. Наче щось пригадавши, рукою під кодру: «Е». Прислухалась: «Дихас». «Могла і придушити», — зринуло лясно в голові. «Дитинишка моя». Обережно виставила маленьку голівку на подушки. Зітхнула важко, по-жіночому. І перелякалась раптом: «Хай тобі, наче вдова зітхаю. Є мій Сашко, живий. В останньому листі пише, що десь у Польщі воює. Повернеться, Має повернутися, бо в нього дитина, яку він ще й не бачив». Думки набігали хвилями. «Ой ти рука червела, розмарила зелена», — зринуло і кануло в сон...

— II. —

ДИВИСЬ, Маріє, а хлоп'ятко твоє вже й поле своє засіває, — старий сусід, сидючи на ослоні, якось хитрувато зиркав то на Марію, то на малого, що десь розшукав насіння і поважно так клас долу, присипаючи його землею. Марія пнула очима за сном, і радісно стало на серці: росте весь у батька. У Жежер пішов: змалку землю засіває.

— Може, у вас, діду, знайдеться кілька ячюк, бо мої двосечко курей щось запанували — нестись перестали, — звернувшись до старого. — Скоро ж мій Сашко повернеться, то нехай сина здоровим побачить.

— Краще б до Катерини звернулася, — відповідала поволі сусідка, — бо а мене, як у того Пилипа гусей: білих — жодної, а чорних — трохи менше.

— Ну й жартун ви, діду! — засміялась Марія, — і дійсно, піду до Катерини.

Обсмикнула проношену кофтинку, подивилась на синка, що востузився долу, посміхнувшись сама собі і пішла через вулицю до ближньої хати. Молода ще, сильна. І яку то вона думку понесла з собою! А може, вона пригадала, як Катерина свого чоловіка стрічала...

Листа Катерина отримала на тому тижні: «Стрічай, такого-то буду у Олександрії». Кинула до голови візок просити, щоб до станції добратися. Потім до неї заскочила у сльозях вся — плаче і сміється: «Мій, Марієчко, тає, мо', без ноги, чи ще як, то візок випросила у голови, поїдемо зі мною, а малого у нас полиш, поїдемо, бо а сама не долау, серце розірветься!»

На станцію приїхали зарання. Стали чекати поїзда. Нарешті він підійшов. Ой, і надивились жінки. Страшно й пригадати. Вся війна у своєму страшному вигляді пройшла перед їх очима: одні спирались на милиці, лясно озирались навколо; у інших провисали порожні рукави гімнастерок...

Розгублені, приголомшені всім баченим, жінки сиротливо стояли серед перонного натовпу,

який обіймався, цілувався, плакав, звав когось, благав. Раптом Катерина спеснула рукави: «Андрій!». Вона кинулась уперед, продираючись крізь натовп. Марія ледь-ледь встигла пробігати за нею. Аж ось побачила, як Катерина забилась на грудях у високого, чорночубого чоловіка. Зупинилась, схристіла рука на грудях. В очі впало: наче щось до блиску кромові чоботи, і новенька шинель, і гімнастерка, з-під якої виглядає біленький комірчик; ось і обличчя його: виголене, красиве, знайоме Андрієве лице, на якому грає радісна усмішка. Він погладжував Катерину по плечу, щось говорив, цілував, знову збуджено посміхався. Враз Катерина якось зненацька підтовхнула від нього:

— Руки? Цілі!

— Цілі, — посміхнувся Андрій спокійно.

— І ноги!

— Еге ж, — весела посмішка не сходила з його обличчя.

— А груди, груди? — Марія повела рукави по гімнастерці чоловіка.

— І вони на місці. І шк, — засміявся Андрій, намагаючись обійняти дружину.

— А ти де був, де був, питаю? — чи то зло, чи то перелякано виговорила Катерина пошкряпаними губами, відсадувшись від нього. І такий був у її очах жак, що й Марії моторошно стало.

Марія притишила ходу близько сусідської хвіртки, наче щось роздумуючи, зупинилась. Повернула голову до своєї хати. Біля діда, що сидів на ослоні, порпалась у своїй сумці поштарка. Витягла

НАРИС ПРО СУЧАСНИКА

БАТЬКІВ КУБОК

звідти листа, а Марії у серце вколало. Не роздумуючи побігла до поштарки.

— Може, і мені щось є?

— Авжеж, — посміхнулось молодецьке дівча. — Дочекались.

Вона віддала конверта, дивлячись, як Марія розкривала його тремтливими рукавами.

— То чи а поверненням чоловіка вас, титонько, поздоровувати? — спитала подитячому ласкаво, з усміхом.

Та посмішка вміт злетіла з її обличчя, очі вповнившись переляку.

— То чого ви, титонько, на вас он і обличчя нема? Збігли як, — дівчина ще щось лопотіла, та Марія її не чула.

Перед стуманілими очима бігли, зупиняючись, і знову десь летіли, наскануючи одна на одну, літери, потім повертались якимось непорозумінням, страшною помилкою в трьох словах: «Загинув смертю хоробрих». Вона наче скам'яніла, не помічаючи ні сумовитого погляду сусіда-жартуна, ні дівчино, ні всього білого світу, що починав оживати, вибруноватись, дихати в повні легень. Мов навіпамачки пішла до свого двору, здригнувшись раптом, наче її вколює голкою, вхопила малого на руки і так притисла до грудей, що той аж зойкнув, а на очі набігли сльози.

— Не побачить, не побачить, — шепотіла зблідлими губами.

Сходились сусідки. Зупинялись трохи остероже, ще не наважувались підійти, виговорити такі вже звичні за останній час слова заспокоєння.

Набігли сутінки. Хмари заткали небо. Деревна стала вищій і сумні, мов обеліски. Жалібно поскрипували хвіртки. А десь вдалині, як вибух, здійнялось у небо тисячоголоше молоде відлуння: е-ге-е-е-й!!!

— III. —

... Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки

Батьківщину!
(В. Симоненко).

РЯДОВИЙ Жежеря Валентин Олександрович!

— Е! — високий худорлявий юнак чітким кроком вийшов з строю.

Командир міцно потис йому руку, прикріпив до грудей нову солдатську відзнаку за добру службу.

А ввечері Валентин писав матері листа. І полетіла в тихе українське село радісна звістка, яка щастям лягла на серце матері. Взнали про неї і в школі, в якій навчався Валентин. Тут на найвиднішому місці висить портрет його батька, Героя Радянського Союзу Олександра Жежері, який багато років тому в цих стінах вперше вимовив по складах найдорожче слово «Батьківщина».

«Незабаром, мамо, і служби кінець», — писав Валентин. — Багато моїх нових друзів, які теж з України, — хороші сілські хлопці. Збираються вони поїхати після закінчення строку служби на будови країни, до Сибіру. Але я твердо вирішив повернутись в село і працювати у нашому колгоспі Імені Свердлова...»

Які то були цілющі слова для матері! І, перш за все, радувала її в синовій переконаність, цільність. Таким і Сашко її був: любив землю, ой як любив засівати в неї зерно. Пригадалось недалеке минуле.

Валентин саме десятий клас кінчав. Здавав іспити. Якось забігає до неї сусідка, мати товариша Валентина по школі. У сльозах вся. Ледве її заспокоїла, ледь допиталася, в чому справа...

— То все ваш Валентин, тільки він збиває нашого хлопця, — крізь сльози майже кричала жінка. — Благаю, поговоріть з ним, хай він відступиться від мого сина, хай собі їде до того училища механізації, а свого сина я тільки до інституту відправлю.

Дивилась Марія на неї, і гірко їй було. Звідки взялась отака нелюбов до рідної землі, до свого села, а якому перше кохання стріла і дітей народила. Що було в селі порізно, страшно було залишитися без хліба на зиму, коли в полі зібрани непоганий врожай, — то вона сама знала. Та радість було більше, і вони сильніше запали у серце. А Валентин молодіє. Він давно вже говорив матері про своє рішення піти вчитись в Олександрію, а училище механізації. Значить, не пустить до будів слова. Не дарма в ньому батько-ва хліборобська кров тече. Бо ж були різні у нього захоплення: у п'ятому класі з тим же товаришем мріяв стати кулеметником, як батько, потім — лютчиком, потім — косарем. А коли вже у восьмому класі був, прибіг якось: «Мамо, а з дядьком Андрієм піти на тракторі працювати буду, можна?» З того й почалося. Влітку під час канікул пропадав на тракторному стані. З дядьками орав, сів.

Ну що й було відповісти сусідці. Хіба ладні ми вибирати собі отой клатик на планеті, який потім все життя називаєш рідним?

— Добре, поговорю з сном, — тільки і вимовила у відповідь. І чомусь шкода їй стало оцей жінки, яка пішла від неї. Шукає для сина щастя, а сама й не знає, де воно...

— IV. —

У КОГО з нас, «хто прийшов не з підлілля, а прийшов з воєнних колісок», у 14—15 років не було таких хвилин, коли страшенно хотілось народитись набагато раніше, щоб битися з фашистами у Мадриді чи Барселоні, а потім і на рідній землі! То природне бажання юності подвигу, виявлення себе. І на долю кожного покоління залишається місце для подвигу. Покоління, до якого належить Валентин Жежеря, знайшло себе і на ціліні, і на будовах країни. А він повернувся до рідного села, обробляти і засівати землю дідів-прадідів. Не зрадив він своєму поколінню. Бо немає нічого святішого, аніж продовжувати справу свого батька-героя.

Яксь прийшов Валентин додому збуджений, серйозний:

— Мамо, тепер я комуніст. — сказав урочисто, гордо.

А їй звучало начебто давнє, але таке близьке: «Я солдат, Маріє, і тепер відповіду не тільки за тебе, а за всю рідну землю». То Сашко її так казав. А в синових словах мати відчула батьківські інтонації. Його переконаність, хороша вдача у сина. Мати вже давно помітила: перед жінками веселіша, Мабуть, ота одвічна хліборобська радість живи власне в його молоді кров великі сили. У позаминулому році зі своїм комбайном аж на ціліну поїхав. То вже четвертий раз. Він туди як свій їздить. Розповідає про це мало. Одного разу спитала: «Чи важко було?». То він тільки посміхнувся і кинув: «Звичайно». А потім, наче щось пригадавши, додав: «І цікаво було».

Завше він шукає оцього «цікаво», яке в його устах звучить, як «нове». Коли нове, то, значить, і цікаво, бо його треба розпізнати, відчувати, зрозуміти до кінця.

Минулого року на жнивах морока була з транспортером: весь час забирався, Марно гаяли час, коли раптом у самий розпал робіт доводилось зупинити комбайн і вишипати транспортер. Цього року вони разом з Федором Жежерем вдосконалювали заводську модель.

А оце нещодавно прийшов додому і: — Ну, мамо, починаємо, — сказав радісно.

І говорив це так, наче він вперше зазтра на світанку виїде своїм комбайном у поле. Святково говорив. Було в цьому щось від дідів-прадідів, які перед жнивами мили, прали, одягали чисту сорочку, як на свято.

Та де там дідам. Подивились би вони на сьогоднішню картину. Красені «СК-4» якось майже по-людському гордовито заходили у загінки. Один, другий, третій. Ось вже і перші золоті краплі впали у кузов автомашини, а потім полились ясным дощем.

Валентин час від часу озирвався на свого помічника Віктора Пісенікова, посміхався, щось кричав, але голосу його не було чути.

Десь у середині дня щось наче змінилось у вже звичній картині. І, мабуть, як у бою серед скреготу і гуркоту, солдат відчував, що десь поруч змов кулемет, так і Валентин відчув якесь порушення. Озирнувся на другий край поля. Так і є, Комбайн Федора Гордіюка не працює. Він зупинив свою машину.

— Ходім, — кинув своєму помічнику, який зливною подивився на нього: молячи, що нам там робити, адже своя машина ціла і зобов'язання взяли високі...

У сусіда зламалась муфта молотилки, зірпала внутрішній диск. Довелось розібрати майже півдвугуна. Та у восьмеру рук через півтори години полагодили комбайн.

Наступного дня Валентин лобачив секретаря комсомольської організації колгоспу Георгія Матрохіна.

— Слухай-но, Георгію, треба обов'язково, не зволікаючи, провести рейд по якості збирання. Можливо, нічого і не знайдемо, але зайвий раз перевірити не завадить.

Згодом на польовому стані вже після листок «Комсомольського прожектора», в якому суворо попереджалося, що рефлом встановлені втрати подрібненої соломи на такти-то агрегатах, Комбайнери дивувались: І коли то вони встигали побачити?

Дідам не мріялось, мабуть, щоб за якихось 8—10 днів після початку жнив справляли й обжинки. Подивились би вони на свої онуки. І у матерів радість: сини співають, значить, добре попрацювали, є хороший хліб. А у Марії радість подвійна, бо її син знову поперед. Секретар партійний вчора оголосив приселюдно, що у соціалістичному змаганні Валентин Жежеря зайняв перше місце, скопивши хліб на 234 гектарах замість 170. Намолотив 6500 центнерів хліба. Хіба то не гордість для матері? А як би радів Сашко, коли б ще взнав, що на останніх районних змаганнях по стрільбі на кубок Героя Радянського Союзу Жежері Валентин виборов цей кубок. Кубок батька-героя в міцних руках сина...

Рясний яблуневий вечір накотився на село. Заткав небо зорями. Запалив веселе світло у хатах. Біля сільського клубу-палацу юрмились молодь. Серед них і Валентин. А у хаті біля столу сидить стара мати. Вслухається. Звідки то? Відлуння...

Ю. КАМІНСЬКИЙ.

Олександрійський район.

ОБЕРТ „ГЛОБУСА“

Просторий зал був оформлений святково і урочисто. Тут, у Кіровоградській школі-інтернаті № 2, проводив своє відкрите чергове засідання клуб інтернаціональної дружби «Глобус». Він народився рік тому, але вже набув великої популярності серед учнів інтернату.

«Глобус» об'єднав старшокласників. Головна його мета — виховання учнів на основі інтернаціонально-революційних традицій прогресивного молодіжного руху планети.

На прикрашеній кумачем сцені — емблема клубу, голуба земля куля, і червоні газети — квіти революції. Під бурхливий оплески до залу входять почесні гості. Це друзі інтернаціоналі, представники братніх країн Болгарії й Монголії, які навчаються в Кіровоградській ШІЛП.

а також учасники республіканського семінару директорів палат піонерів, який проходить цими днями у нашому місті.

Віце-президент клубу Людмила Божикова віддає рапорт президенту «Глобусу» учениці в класу Людмі Сокальській. В урочистій тиші президент оголошує засідання КІД «Глобус», присвячене 25-річчю з дня заснування ВФДМ відкритим. Лунає Гімн Радянського Союзу і по залу гордо плине величний прапор нашої країни.

Виступає Наталія Ніжинська. Вона розповідає про чудового американського співака Діна Ріда та німецьку співачку Фазію Янсон Масаркі. І ніби гордо полум'я, піднімається над залом мелодія «Бухенвальдського набату».

На трибуну виходить гість з Болгарії Іорданов. Він записав присутніх, що болгарська молодь завжди була і буде справжнім другом радянської молоді, що вона завжди стоятиме в перших лавах боротьби за мир.

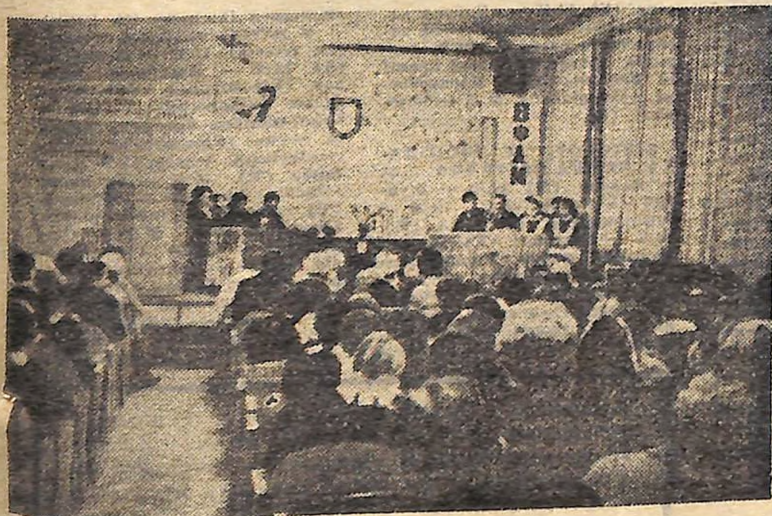
Знову оплески дівчата розвивають, схильовану тишу. Людмила Сокальська зачитує текст поздравителі телеграм, які надіслали члени КІД «Глобус» комітетом ВФДМ на честь ювілею. Вій світлі і теплі слова вірності ідеям ленінізму та інтернаціоналізму.

Урочиста частина вичерпана. Зарубіжних гостей учні ознайомили із кімнатою бойової слави, розповіли про славетних героїв-земляків, показали чудово оформлені альбоми.

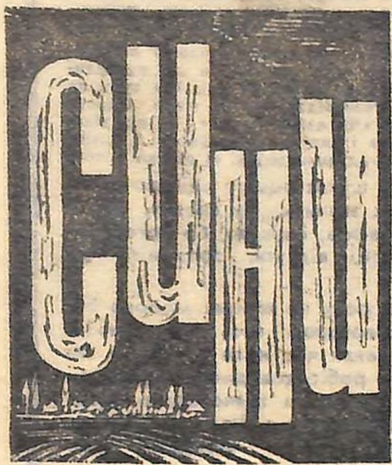
«Клуб інтернаціональної дружби «Глобус» підіймає вітрила, готуючись до великого рейду. Давай! по-бажаме йому наслідного плавання!

Л. ЧЕРНЕНКО.

На фот.: Іде засідання клубу інтернаціональної дружби «Глобус». Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Микола СТОЯН

ПОВІСТЬ

(Продовження. Початок в газетах за 29, 31 жовтня, 3, 5, 7, 10, 12, 14, 17, 19 листопада).

—15—

У руках Данила Ярчука блиснув, метнувшись угору, важкий шворінь — і хряснув череп Мирона, так з примруженим оком він і схилився на землю, на траву, на стебло колючого будяка. Його руки, цурпалки пальців, міцно тримали фашистську листівку — перепустку вже на той світ.

Аж тепер Степан Якович рвонувся до них, до Данила Ярчука:

— Що ти зробив?!

Данило відкинув геть закривавлений шворінь, штовхнув вбитого з усієї сили ногою і відійшов вбік. Степан Якович підняв голос:

— Що ти зробив, я тебе питаю?!

Данило глянув на нього каламутними очима, хотів щось відповісти, у нього в горлі заклепотало, і не він, Володя, блідий, як стіна, закричав:

— Степане Яковичу! Вам жаль цього Каїна?

— Не жаль, він мерзотник, але...

Брата заступив брат Павло.

— Степане Яковичу! Ми давно хотіли його вбити!

— Вбити?!

— Що діється у колоні? Невже він йшов з ними і не бачив їх?

— Він нам гундосив про нашого батька. Спершу натяками, а потім прямо, давайте, казав, вернемось, з Радянською владою — амінь. Це й дитині мовляло ясно: Цурпалками тикав у небо: хто там літає? Німці. Хто з танками йде? Німці! Переконавав нас, що ми при німцях житимемо, як в раю. Німці таких, як ми, жаліють. Ми його просили — забудь, не починай ніколи таких розмов. Ти ж своїм примруженим оком тільки наповнину бачиш... Вам нічого не казали, бо страшно було й казати... Він ще раз причепився, як лиха година, як гадина, тоді, як перекинувся причеп із пальним.

Лякав, що ніби чув, як ви шепотіли Володі, що у Дніпропетровську здасте обох нас — Данила й мене — органам за те, що ми намагалися затримати колону... Ми обоє вирішили — вб'ємо. І все-таки рука не піднімалася...

І Данило заговорив:

— Думали — доберемося за Дніпро, вийде з його голови божевілля. А він...

— Собака він! — обірвав Данила Грицько.

— І на собак є суд, є закон. А ти, Данило, вчинив самосуд і виходиш, що тобі одна дорога — в тюрму. Тут ще, хлопці, радянська земля!

— А ми що — не знаємо, що це наша земля? — похмуро кинув Микола. — А ми не суд? Вислухали ж його, падлюку... Не Данило, вбив би я його за цю отруту. Як же він не порадив нам вас

убити, коли спали... Ідіть, Степане Яковичу, звідси, ви нічого не бачили, ви нічого не чули, не варт він того, щоб за нього й говорити, а ми його заріємо з усіма перепустками. Хай читає скільки влізе!

Стояли суворі, з міцно стиснутими вустами тридцять п'ять суддів. Степан Якович глянув у свою молодість. І самого аж жар пройняв — він зробив би так, як Данило, як вони.

—16—

Послухавсь Миколи, пішов понад кленами, понад акаціями, по пір'ю. Його наздогнав Володя Жолудь. Все-таки міцна дружба зав'язується між однолітками. А тут — майже сорок літ і шістнадцять.

Спинилися на краю лісосмуги, за нею починався степ, починався лан почорнілих соняшників. Спинилися на краю лісосмуги, а в розмові вернулися до колони, до того, що чинилося там.

— Володю! Це ж страшно! В такі години, в таку напругу і трапиться такому.

— Ви про те, що Данило убив його?

— Хай буде по-вашому, я про вбивство нічого не знаю, собаці — собака й смерть, але ж він був комсомольцем, і куди кликав вас!

— Комсомольцем? Ні, Степане Яковичу, не був він комсомольцем. Він був, як струп на тілі... Тут інша біда, як проглянули ми його. Мені здається, що ота історія з трьома тракторами, з пальним — то його робота. Пробував, чи вийде.

— Може. Але хто те перевірить?

— Не перевірить... Добре, що знищили його. Тепер нам буде легше.

— Легше? А може, важче, Володю? Я вірю вам, а в серце, мов зміюка, заповзас сумнів. Не можу навіть і висловити його.

— Нащо ж було починати, Степане Яковичу?

— Володю, Володю, Мазур був один, чи є ще такі?

— Оце вже даромне, Степане Яковичу. Один. Більше немає. Самі побачите. Нас, Степане Яковичу, ще загатованими не назвали, і смаленого вовка ми ще не бачили, але ми — такі трохи змужніли в цьому поході...

—17—

Через годину, незадовго перед відходом, зовсім не знаючи (а то тоді міг передбачити, що з ними трапиться вночі), відбулися перші за похід комсомольські збори.

Головував Папірний, протокол вів незмінний секретар усіх комсомольських зборів Микола Сніг. Розглядалось одне питання: відданість Батьківщині. Доповідав Володя Жолудь. Руку поклав на стовбур зламаної буревій клена. Говорив тихо, стримано, ніби сам до себе.

— Товариші. З того часу, як вирушили ми з Тарасівки, минуло не так багато днів. Рік тому у кожного з нас минули б вони непомітно. А тепер кожної години ми бачимо дуже багато. Ми бачимо, що наша Батьківщина в небезпеці, що ворог хоче нас знищити. Ми бачимо, що Червона Армія і весь народ і відступаючи поють з фашистами... І нам можна гордитися, що своїм походом воюєм й ми... Ми ось з Степаном Яковичем, з Миколою, з Григорієм склали текст комсомольської клятви. Час не такий, щоб його витратити на виступи. Я її прочитаю, може, хтось щось додасть, а тоді й піднімо. Згодні, товариші?

— Згодні, читай, Володю!

«Ми, комсомольці Тарасівки, курсанти училища, одержали від райкому партії бойове завдання: провести машини за Дніпро. Нам наказали, що кожен трактор — це танк. Клянемося, що не пошкодуємо й життя, а виконаємо партійне доручення».

— Виконаємо!

— Може, хтось щось додасть?

— Допиши, Володю, — хай знає Гітлер-собака і його фашисти-зарізки, що нас не зупинять ні бомби, ні кулі, ні смерть!

— От про смерть і не треба! Ми житимемо!

(Закінчення буде).

ВІКТОРИНА

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ СВІЙ КРАЙ?

Щоб допомогти любителям природи глибше і більше дізнатися про природу, тваринний і рослинний світ Кіровоградщини, редакція газети «Молодий комуніст» і обласна рада Товариства охорони природи проводять конкурс-вікторину «Чи знаєте ви свій край?»

До участі у вікторині запрошуються всі любители природи, учасники шкільних краєзнавчих гуртків, первинні організації товариства охорони природи, мисливців, рибалок, всі читачі.

Кожного місяця ми будемо вмішувати кілька питань. Відповіді на них можна надсилати протягом місяця. Можна відповісти коротко, можна надіслати і статті, нариси, фотознімки. Кращі відповіді будуть вміщені на сторінках газети.

Переможці будуть визначатися щомісяця. Остаточний підсумок буде підбито напередодні 1 травня. Переможців вікторини буде відзначено грошовими преміями і грамотами.

Сьогодні пропонуємо перші чотири питання.

1. Що вам відомо про річку Синюху, звідки походить ця назва, довжина річки на нашій території?

2. Коли було закладено найстаріше лісництво в нашому краї і як воно спочатку називалося?

3. Де, коли та по методу якого видатного вченого були посаджені перші лісосмуги на Кіровоградщині?

4. Скільки видів дуба росте в нашій області? Де ви їх зустрічали?

Відповіді надсилайте на адресу:

Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комуніст», з поштою «Вікторина «Чи знаєте ви свій край?».

Пірати-оператори

ФЕЙЛЕТОН

У НАШОМУ місті з'явилися... пірати. Ні, вони не перев'язують одне око чорною пов'язкою і не полюють на пароплави. Та і де ті пароплави візьмуться в Кіровограді?

Кіровоградські розбійники крадуть... хвилі. Так, оті дуже потрібні середньохвильового діапазону. Крадуть з веселою безтурботністю. Взагалі, ці «веселунки» називають себе не піратами, а операторами або ж вільними радіолюбителями.

На тому тижні вмикав приймач, звідти лунає:

— Ти мене проважала, Нічого не сказала, Поцелуй подарила Іі селові обожгла.

Що правда, тут я трохи не второпав, кого ж вона «обожгла слезою», милого, чи поцелують? Зате далі від хвилювання я ледве не закричав, коли почула такі серйозні слова:

Помню бачили руки, Помню алья губки, Помню доброе сердце, Позабить не могу.

Не зміг дослухати до кінця і (ні, не заплакав), а... вмикнув приймач, і правильно зробив, бо через годину, коли знову включив, якийсь зачеплений «опера-

тор» ляпнув таке співце, що в мене вуха загорілись, як дві червоні троянди.

А втім, знаєте, як це добре вийти в ефір, мов на велелюдний бульвар, і показати свою... дурість. Мовляв, ще не всі знають, на що я здатний.

Періодіко такі радіогубителі, даруйте, радіо-о-лю-бі-те-лі! знічев'я ведуть дружній діалог:

— «Світлана», піво пайдюм пить. — Не могу, «Манах». Розумієш, я дуже зайнятий.

— Ти що з того свята звалявся? Які там могуть бити справ?

Мова вільних радіопіратів нагадує лушпиння насіння, яке недбало випльовує базарна перекупка. Щодо позивних, то їх «радіолюбители» підбирають довільно, як бродячі коті підбирають на помийниці ласі недоїдки. Наприклад, «Чорний орангутан», «Пантера», «Волга» — це, так би мовити, із лексикону звіринника. А вже «Веселий монах» і «Свята діва» — псевдоніми, якими хочуть прикрити свої досить брудні справи наївні грішники.

Мабуть, настала вже пора зняти маски з деяких «піратів». Між іншим, обласна оперативна група зв'язківців на чолі із старшим інженером державної інспекції електрозв'язку виявила в області їх близько ста чоловік, 57 уже мали неприємну розмову з представниками міліції і, безумовно, отримали по заслугі.

Радіохулігани, як правило, люди молоді. Переважна більшість їх

ніде не працює. Ось кілька тунеладців: кіровоградці Євген Колесник і Микола Бевз, Віктор Лосев із Світловодська та інші.

Але давайте познайомимось з робітничою молоддю. Червонозівцеві, комсомольцю Анатолію Кобецю, який виходив в ефір під кличкою «Катастрофа». Цява цілком символічна і нещодавно виправдала себе.

Десятикласник Кіровоградської середньої школи № 27 Валерій Якутін, який назвав себе дуже скромно «Астра», хоч пісеньки, які він сам наспівував під гітару, відгонять такою пошлятиною, що соромно їх навіть згадувати.

Першокласник Кіровоградського Інституту сільськогосподарського машинобудування Дмитро Мезковський себе назвав «Докером». Дійсно, вантаж його передач — то важкий лом, який брудно замішував ефір. Комсомола Людмила Промах, що працює в Хіропському меблевому комбінаті, відрекомендувалася «Циганочкою». Зате, учень Олександрівського технічного училища № 1 Микола Шевцов, трічі перехрестивши свого не дуже розумного лоба, заволав у ефір, що він — «Веселий монах». Принагідно зауважимо, що ця веселість йому обійшлася дорого.

Але чи не найвизначливішим виявився помічник кіномеханіка, новомірогородець Микола Слободяник, який виходив в ефір прямо із...кінобудки. Ось яка в чоловіка ділова фантазія!

Говорячи у фейлетоні про ту шкоду (дуже велику), яку роблять радіохулігани, засмічуючи ефір, мабуть, варто наголосити на боротьбі з цими горе-піратами. На допомогу працівникам інспекції електрозв'язку повинні прийти комсомольські організації. Перепинити дорогу в ефір цим «радіолюбителям» — обов'язок кожного, хто не хоче закривати очі на злочин, який чинять розперезані хулігани ефіру.

В. ВАСИЛЕНКО.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 22 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — Програма Орджонікідзєнської студії. (Орджонікідзе). 11.00 — «Інженери повітряного океану». До 60-річчя військово-повітряної інженер-

ної ордену Леніна Червонопрапорної академії ім. Жуковського. (М). 11.30 — Наша афіша. (К). 11.35 — Для дітей. Художній фільм «Діти капітана Гранта». (К). 13.00 — «Шоста симфонія Бетховена». (НДР). 14.00 — «Зустрічі з російським музеєм». (Ленінград). 14.30 — Для дітей. Мультифільм «Пінгвіни». (К). 15.00 — Камертон доброго настрою. (Ворошиловград). 15.30 — Назустріч ХХІV з'їзду КПРС та ХХІV з'їзду КП України. «Життя високої напруги». (К). 15.55 — Наша афіша. (К). 16.00 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М). 16.15 — «Музичний кіоск». (М). 16.45 — «Переобрання одного-

досно». Теленарис. (М). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М). 18.00 — Новини. (М). 19.05 — «Наш сучасник». Літературний театр «Наддніпрянські рисоти». (К). 19.35 — «Музичні зустрічі». (М). 19.00 — Художній фільм «Хоккеїсти». (М). 20.35 — Програма «Час». (М). 21.00 — «Майстри мистецтва». (Е. Колелан). (М). 22.15 — Чемпіонат СРСР з баскетболу «Казе» (Тарту) — «Спартак» (Ленінград). По закінченні — новини. (М).

ПОНЕДІЛОК, 23 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.50 — «Портрет Доріана Грея».

Телефільм. (1 серія). (Кіровоград). 12.15 — Для монашів. «Шукачі». (М). 12.45 — Телевісті. (К). 12.55 — Художній фільм «В день весілля». (Кіровоград). 16.35 — Наша афіша. (К). 16.40 — Новини. (М). 16.45 — Концерт Державного заслуженого ансамблю танцю Української РСР під керівництвом народного артиста СРСР П. Вірського. (М). 17.45 — Телевісті. (К). 18.00 — Для школярів. «Сурмач». (Київ) — Миколаїв — Херсон. 18.30 — Чемпіонат СРСР по боксу. Фінал. (Каунас). В перерві і по закінченні — програма «Час». (М). 22.15 — Концерт для працівників сільського господар-

ства. (К). 22.45 — «Добром найте серце». Творчий вечір заслуженого артиста УРСР, лауреата республіканської премії ім. Шевченка К. Я. Параконєва. (Запоріжжя). 23.45 — Телевісті. (К).

ВІВТОРОК, 24 ЛИСТОПАДА. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Журнал «Еталон». (М). 10.45 — Інформаційна програма. (М). 13.00 — Телевісті. (К). 13.10 — Художній фільм «Я його нареchenя». (Кіровоград). 16.35 — На допомогу школі. Фізика для учнів 10-го класу. «Електронні взаємодії напівпровідників». (К). 17.10 — Рішення

лишнього Пленуму ЦК КПРС — у житті! «Сільські зустрічі». (Львів). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Програма передачі. (Кіровоград). 18.05 — Телефільм. (Кіровоград). 18.20 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Концерт. (М). 20.00 — Інформаційна програма. (М). 21.00 — «До нещасливого оперілі». Творчий вечір артистів Доленського театру опери та балету. (Донецьк). 22.15 — Художній фільм «Я його нареchenя». (Кіровоград). 23.40 — Телефільм. (Кіровоград). 24.00 — Телевісті. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Партійна і профспілкова організації, колектив працівників Кіровоградського обкому ЛКСМУ висловлюють глибоке співчуття інструкторові обкому партії В. А. Долнику з приводу передчасної смерті його батька Андрія Дем'яновича.